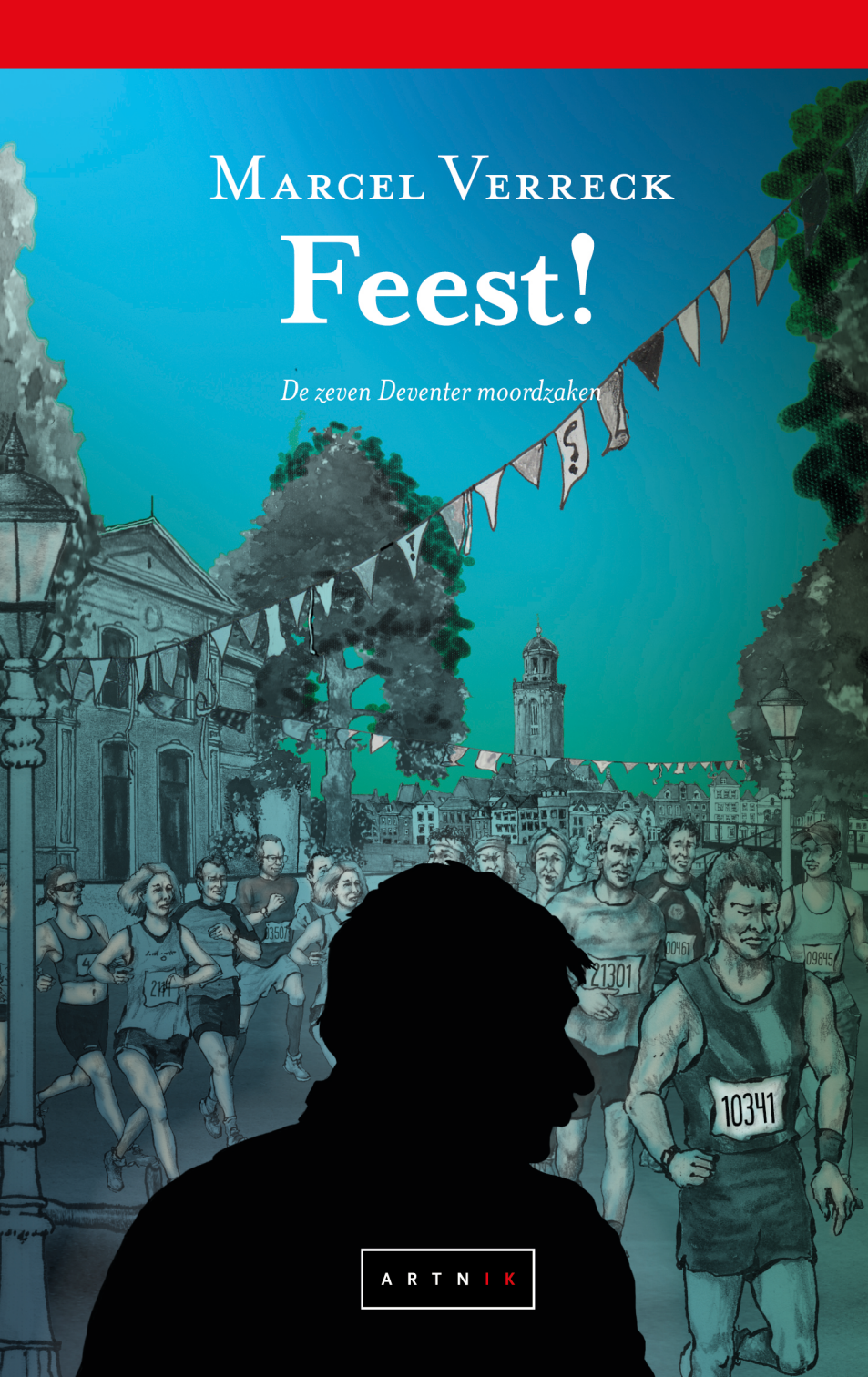

MARCEL VERRECK

Feest!

De zeven Deventer moordzaken

ARTNIK

Zij gilt zoals het hoort in de octopus met de zwevende bakjes en laat zijn hand niet meer los. Hij schiet een klein pluche beertje voor haar. Dat hangt ze aan de rugzak met het Noorse vlaggetje.

Een zomerjurkje droeg ze, rood met witte stippen. Hij kon zich de tijd niet heugen dat zo'n jong persoon in het antiquariaat was geweest. Zelfs zijn kleinkinderen kwamen hier nooit. Die hadden aan hun schermpjes genoeg.

Ze ziet dat hij glimlacht en dat doet haar goed. Dan vormt zich boven het Worpplantsoen een verblindende wolk van licht. Gevolgd door een diepe, grommende knal.

Het halletje en de gang hadden er volkomen normaal uitgezien. Er stond een fiets met een fietspomp ernaast, er hingen wat prenten aan de muur. Ze hoorde zijn stem in de achterkamer.

'Denk je nou echt dat de mensen veranderd zijn?'

Patrick kijkt hem ongelovig aan.

Dan legt De Bruin zijn hand op Patricks schouder en kijkt hem aan.

'Alleen de wapens zijn anders'.

Feest!

Terwijl inspecteur Martin Taal en zijn collega Charlotte Groot Kormelink trainen voor de jaarlijkse IJsselloop, is Deventer in de ban van het 1250-jarig bestaan. Dan wordt het feestjaar verstoord door een aantal gruwelijke gebeurtenissen tijdens verschillende evenementen. Hoe leuk is het jubileumjaar nog?

Waarom wordt de historische stad Deventer zo geteisterd? Wat voert de eigenaardige componist van het feestlied in z'n schild? Welke rol speelt Hanzeconcurrent Zwolle? En hoe moet het straks met de IJsselloop?

In *Feest!*, het nieuwste deel van de succesvolle serie *De zeven Deventer Moordzaken*, drijft auteur Marcel Verreck zijn bekende personages, Martin Taal en zijn team, tot wanhoop. De lezer wordt getraakteerd op een rijk en spannend verhaal met een huiveringwekkende climax.

www.deventermoordzaak.nl

**DE ZEVENTER
MOORDZAKEN**

ISBN 978-94-90548-34-6

9 789490 548346

Over de auteur

Marcel Verreck (Den Haag, 1960)

is cabaretier, columnist en schrijver.

Hij won in 1987 samen met *Paul Pleijsier*

het Leids Cabaret Festival. Als *Verreck*

& *Pleijsier* maakten zij vier succesvolle

theaterprogramma's en de liedjes-cd *Ja*.

Zes soloprogramma's volgden. Daarnaast werkt(e)

hij veel voor tv, radio en geschreven media. Hij

schreef eerder vier verhalenbundels en de literaire

thrillers *Moordopera*, *Aan lager wal*, *De laatste minuut* en

Toegift. Daarnaast schreef hij de spannende roman

Deventersestraat en de IJsselnovelle *Moordrivier*.

www.marcelverreck.nl

Over *Moordopera*

Deze 'moordopera' klinkt veelbelovend.

VN Detective en Thrillergids, waardering: ★★★

Over *De laatste minuut*

'Kortom: een rijk boek, geschreven in een uiterst plezierige stijl.

Hopelijk heeft de schrijver nog meer voor ons in petto.'

VN Detective en Thrillergids, waardering: ★★★★★

Over *Toegift*:

'Een goed geplotte, meerlagige politieroman.'

VN Detective en Thrillergids, waardering: ★★★★★

Feest!

MARCEL VERRECK

Feest!

De zeven Deventer moordzaken

A R T N I K

Eerste druk, maart 2019
© Marcel Verreck & ArtNik uitgaven, Deventer
Omslagontwerp: Artnic *creatief in communicatie*, Deventer
Omslagillustratie: Hans Stempher, Deventer
Auteursfoto: Ben Kleyn

ISBN 978-94-90548-34-6

NUR 305 Literaire thriller

*van de geschiedenis
wordt wel verhaald
dat zij zich telkens
weer herhaalt
maar steeds ook net
iets anders is*

Verreck & Pleijsier,
Het geschiedenispracticum

Daar is ze.

Bennie kan zijn ogen niet geloven.

Die avond in Rome lijkt eeuwen geleden.

Piazza Navona. De fontein. IJssalon Tre Scalini.

Twee meisjes, blond als de middernachtzon.

Lange gebruinde benen. Spijkersshorts.

Roland en hij hadden elkaar vluchtig aangekeken, terwijl ze op de rand van de fontein aan hun driekleurige ijsjes likten.

Toen waren de twee naast hen komen zitten.

'You are brothers, aren't you?' zei de langste van de twee.

'I like your hair,' zei de andere.

Ze wees op Bennies kuif, die als een surfgolf op zijn olijke hoofd stond.

Dit was dus twee weken geleden.

En nu ziet hij haar uit het station van zijn eigen Deventer schrijden. Ze had geappt dat haar vriendin Mette niet meekwam.

Die had het veel te leuk in Amsterdam.

Hij kan zich daar niets bij voorstellen.

Amsterdam is een lawaaierige stad, intimiderend druk.

Hij voelde zich verloren, die ene keer dat hij er was.

Zijn moeder en haar vriendin wilden per se al die musea af.

Roland was niet eens meegegaan naar de hoofdstad.

'Ik ga wel even wat wandelen,' had Bennie gezegd.

Hij slenterde over het Museumplein. Langs de opeenhoping van mensen voor het Rijksmuseum, die zich lieten vereeuwigen bij een aantal manshoge letters.

I amsterdam.

Je had zelden zo'n lelijk ding gezien.

Maar het hielp de toeristen blijkbaar om duidelijk te maken waar ze geweest waren.

Hij zag hoe een Aziatisch meisje een zwiep kreeg met een selfie-

stick van een continentgenoot. Haar brillette viel op de stoep en belandde onder de voeten van een voorbij marcherende Duitser. Die mof had het niet eens in de gaten. Met zijn Schalke 04-shirt om zijn vette pens. Hij stampte vrolijk door. Het meisje raapte de resten van haar brillette op. Haar mond stond open. Rome was anders geweest. Wel druk, maar daar had je toch het idee dat die overweldigende stad de baas was. En jij te gast. Amsterdam leek onder de mierenhoop te zijn verdwenen. Natuurlijk hadden de meisjes wat gedronken. Wanneer waren Roland en hij tijdens hun maand interrailen nou nuchtere Scandinaviërs tegengekomen? De twee broers hadden zich ook niet onbetuigd gelaten. De term 'Sallandse dorst' was in allerlei talen en handgebaren aan passanten geopenbaard. Het liet zich makkelijk begrijpen en dat begrip werd onmiddellijk gevierd. Maar die avond in Rome dronken ze cola. Op voorstel van Bennie, nadat hij zijn broer de avond ervoor in hun stinkendwarme backpackershovel naar zijn bed had moeten sjouwen. Er kwamen beelden uit het verleden voorbij. Hun vader. Die drinkt al jaren niet meer. Gelukkig. Ze heeft een rugzak, waarop een Noors vlaggetje is genaaid. Haar bruine benen zijn nu verpakt in een luchtige gebloemde broek. Haar borsten schommelen in haar T-shirt, dat het Noorse roodwit-blauw combineert met een niet mis te verstane opdruk. *The best way is Norway.* Een stralende Scandinavische prinses, ze heeft veel bekijks. 'You are cute,' had ze tegen hem gezegd. Roland begon een of ander zwetsverhaal tegen haar vriendin. Zij wilde een likje van zijn ijsje. Haar neus wipte enigszins, maar er kwam toch stracciatella aan te zitten. Hij had even overwogen om niets te zeggen. Haar ogen waren vreemd genoeg groen, hij had het blauw van een fjord verwacht. Zij praatte. Hij keek, schuin vanonder zijn kuif. De afgelopen we-

ken had hij gemerkt dat dat het beste werkte.
'Wait,' zei hij, 'there is something on your nose.'
Ze liet hem het eraf halen, hij deed er lekker lang over.
Roland stelde voor om met zijn vieren een pizza te gaan eten.
Nu heeft ze hem ook gezien, er trekt een glimlach over haar gezicht. Het is warm, hij heeft gewoon weer zijn vakantieklereen aangetrokken. Lange zomerbroek, zijn Normaal t-shirt.
Ze geven elkaar een hug, ze is kleiner dan hij zich herinnert.
Hij voelt haar zachte borsten tegen zijn maag.
Ze legt haar hoofd in haar nek en kijkt hem aan, nu voluit lachend.
'So this is the famous town of Deventer.'
Ze spreekt de plaatsnaam opmerkelijk accentloos uit, alsof ze hier eerder is geweest.
'It isn't Rome,' zegt hij.
'Why not?' zegt ze, 'I see a lot of old stones, there is a river and of course, you are here, MR B.'
Nu houdt Bennie het niet meer. Hij pakt haar hoofd in zijn handen, drukt zijn lippen op haar mond, en ja hoor, ze opent de hare. Het draait uit op een zoen van een minuut. De grijze mevrouw in bus 5 naar Borgele kijkt glimlachend door de ruit.
Het gemis van Rome is goed gemaakt.
Toen ze die avond afscheid namen, Roland en Mette stonden verderop in het straatje een beetje dronken aan elkaar te friemelen, was er een omhelzing geweest. En nog een. Ze hadden tegen elkaar aan gestaan, woordeloos, de belofte was te groot om die met handtastelijkheden te verstoren.
'Good night, mister B.'
Bennie had niet gedacht dat hij haar ooit nog zou zien. Maar de volgende dag had ze hem een appje gestuurd. En hij weer één aan haar. Dat waren ze blijven doen.
'So,' zegt ze, 'so, mister B. You play a home match, I suppose.'
Hij vraagt of hij haar rugzak mag dragen. Dat wimpelt ze af.
Ze vertelt hem dat ze vanavond weer in Amsterdam moet zijn, omdat Mette en zij morgenvroeg de trein naar Kopenhagen zullen nemen.

'Let's have some fun.'

Als ze nu naar zijn huis gaan, hebben ze het rijk alleen.

Zijn moeder en Riet zijn op pad, hij zou bij God niet weten welk museum ze nou weer onder de voet aan het lopen zijn. Roland staat tot tien uur vakken te vullen bij de supermarkt.

Hij heeft zin haar naar het Rijsterborgherpark te voeren, haar op een grasveld neer te leggen en haar met kussen te overladen.

Het is beter om nog even geduld te hebben.

'We have kermis,' zegt hij.

'Christmas in June?' zegt ze, zogenaamd verbaasd.

Ze gaan langs de schouwburg de stad in. De geluiden waaien aan door de Keizerstraat. Boven de huizen zwiepen de attracties op de Brink.

Daar loopt-ie, Bennie Warnas, naast een Noorse prinses. Bij elke stap vindt hij haar leuker. Ze lacht en raakt hem aan. Hij ziet dat de mensen naar haar kijken en hoopt dat ook veel bekenden hen zullen zien.

In de rupsbaan zitten ze dicht tegen elkaar aan.

Zij gilt zoals het hoort in de octopus met de zwevende bakjes en laat zijn hand niet meer los. Hij schiet een klein pluche beertje voor haar. Dat hangt ze aan haar rugzak.

Samen stijgen ze op langs de zeventig meter hoge zuil. Ze zijn zelfs hoger dan de Lebuïnus-toren.

Het uitzicht op Deventer en de rivier is adembenemend.

Daarna is het draaien en gillen.

Ze eten poffertjes en drinken bier op het terras van De Hip.

'I'll show you where I live,' zegt Bennie, 'it's close to the river.'

'Okay,' zegt ze.

Ze lopen in de richting van de Waag.

Ter linkerzijde staat een attractie die Bennie nog nooit heeft gezien.

Een soort villa lijkt het. Maar dan ziet hij de rails en de wagentjes.

Een ouderwets spookhuis.

Wie gaat daar nou nog in?

O kijk, op de bovenverdieping klappen deurtjes open en er rijdt

een karretje met twee gillende ukkepukkie. Je ziet hun oogjes knipperen vanwege het zonlicht. De ouders staan te filmen.

‘Spookhuis,’ leest ze hardop van het bord naast de kassa.

Ze wil erin.

Dat gaat hij echt niet doen.

Hij wil zo snel mogelijk met haar naar huis.

‘Ga maar,’ zegt hij, ‘dan maak ik een foto van je.’

‘Okay,’ zegt ze.

Ze belooft te zwaaien.

In het kassahokje zit een stuurse man. Je kan je er wel iets bij voorstellen, hij heeft niet veel te doen. Bennie kijkt in zijn portemonnee, shit, geen kleingeld meer. Gelukkig vindt hij nog een briefje van 50 euro.

De man vloekt. Hij verlaat zijn hokje, draait de deur op slot en loopt naar de naastgelegen schiettent. Net als Bennie wil voorstellen om te vertrekken, keert hij terug en betaalt hem met een lang gezicht het wisselgeld.

Zij geeft hem haar rugzak en neemt plaats in het karretje.

Schenkt hem een uitnodigende glimlach, die nog lang op zijn netvlies zal staan.

Dan verdwijnt het karretje met zijn Noordse godin in het spookhuis.

Hij heeft thee gezet.

De witte wijn ligt in de koelkast, de chorizo en de olijven ook. De deurbel van antiquariaat Schimmelpenninck klingelt, maar hij hoort aan het geluid dat zij dat nog niet is. Dan is het feller. Dit zijn aarzelende toeristen. Verjaagd door de herrie op de Brink, verlokt door de geheimzinnige straatjes van het Bergkwartier. Waarschijnlijk zijn ze via de Walstraat het buurtje binnengekomen. Langs de ouderwetse winkeltjes, voorbij aan de muurschilderingen van het Dickens Festijn.

Dan is daar de kromming van de straat, die nog meer raadselen belooft.

Hij loopt naar voren.

Er staan twee vormeloze senioren op de deurmat. Ze zoeken, in het aangezicht van zo veel geboekdruchte geschiedenis, steun bij elkaar.

‘Can I help you?’ vraagt hij.

‘Rondkiek’n,’ zegt de man.

‘Gaat u gang,’ zegt hij, ‘zal ik u wat over dit antiquariaat vertellen?’

Maar hij weet al waar ze naar op zoek zijn.

‘Zou mijn vrouw hier ev’n ...?’

Hij loopt langs de mensjes heen en opent de deur.

‘Helaas,’ zegt hij, ‘ik heb geen sanitaire voorzieningen.’

Zijn blik boort zich in de modderige hoofden van het duo.

‘Ik hou het zelf al eeuwen op. Verderop bij koffiehuis Sibrandi.

Goedemiddag.’

Geslagen schuifelen de oudjes naar buiten.

Hij is dol op de geschiedenis, maar er zijn vormen van ouderdom die hem tegenstaan.

Als hij de deur sluit, speelt er een glimlach om zijn lippen.

Wat wil hij nou? Hij is zelf al zestig geweest.

Het komt door haar dat hij zijn leeftijd niet meer voelt.

Op een middag stond ze in zijn winkel. Ze bekeek zijn collectie heel nauwkeurig. Boek na boek leek ze te scannen. Ze staaarde langdurig naar de oude kaarten en de etsen.

Een zomerjurkje droeg ze, rood met witte stippen. Hij kon zich de tijd niet heugen dat zo'n jong persoon in het antiquariaat was geweest. Zelfs zijn kleinkinderen kwamen hier nooit. Die hadden aan hun scherpjes genoeg.

Vanuit zijn keukentje zag hij het een tijdje aan. De afwezigheid van bedienend personeel leek haar niet te verontrusten. Stilaan durfde hij zich niet meer te verroeren. Deze betovering mocht niet verbroken worden.

Toen zag ze hem.

Ze schrok niet in het minst.

'Ah, daar bent u,' zei ze, 'meneer Schimmelpenninck, toch?'

'Mijn naam is Ton de Bruin,' zei hij half dwars, half verlegen, 'de winkel heet Schimmelpenninck en jij weet vast wel waarom.'

Ze glimlachte.

'Mijn lerares Nederlands heeft mij naar u gestuurd,' zei ze, 'mevrouw Stokkel.'

'Ah,' riep hij en maakte een dramatisch handgebaar, 'onze Emma.

Dan ben jij vast een bolleboosje.'

Hij zag dat ze het woord niet kende, maar het wel begreep.

'Ik ben bezig ...' begon ze.

'Je scriptie,' zei hij veel te gretig.

Ze knikte.

'Waarover moet het gaan?'

'De literaire geschiedenis van Deventer,' knalde ze eruit.

Zijn gezicht brak nu helemaal open en hij begon aan een soort van bulderlach.

'Ja, het is best eh ...'

'Ambitieuus,' hikte hij tussen twee luide gnorkgeluiden door.

Ze wachtte beleefd tot hij weer wat gekalmeerd was.

'Ik heb net thee gezet,' zei hij, 'wil je een mok?'

'Ja hoor,' zei ze.

'Het onderwerp is nog een beetje groot,' zei hij, 'laten we kijken of

we het wat handzamer kunnen maken. Daarom heeft Emma ... mevrouw Stokkel je waarschijnlijk naar mij toegestuurd.'

'Ze zei dat u alles wist,' zei ze.

En na een heel korte pauze: 'Hoe voelt dat eigenlijk om alles te weten?'

Verbouwereerd staaarde hij haar aan.

'Jij bent een grappenmaakster,' zei hij, 'moet je er suiker in?'

'Nee, dank u.'

De deurbel klingelt weer. Dat zou haar weleens kunnen zijn.

Oh nee, het is Willem.

Altijd gezellig, maar nu zit hij niet op deze beroepsouwehoer te wachten.

'Ton! Is de kurk er al af? Ik kan wel wat gebruiken.'

'Je zal het gek vinden, Willem, maar ik heb toevallig niets in huis.'

'Nou, dan haal ik toch wat.'

Er is geen ontkomen aan.

'Ik heb straks een afspraak,' probeert hij dan, 'een scholiere die ik adviseer over haar scriptie.'

Het lachje op het gezicht van Willem van Dorp, zelfbenoemd Deventerofiel en stadsgids, is opeens een beetje viezig.

'Nou, zo te zien is ze er nog niet,' zegt hij monter, 'laat die wijn maar zitten, ik moet even iets aan je kwijt.'

Hij zet zich op de kruk naast de toonbank en wacht niet langer op toestemming.

'Het wordt te gek, Ton, ze moeten er echt iets aan doen. En als ze het niet doen, dan neem ik het heft in eigen handen. We hebben een mooie stad, dat mag gevierd worden, maar het is ieder weekend raak. En door die kutkermis kan ik mezelf niet meer verstaanbaar maken, toeristen lopen gewoon weg tijdens mijn rondleiding. Fooien, vergeet het maar. Vaak gaf ik na afloop nog privé-rondleidingen aan geïnteresseerde individuen. Nu vluchten ze allemaal de stad in. De verhoudingen zijn volkomen zoek.'

De antiquaar is er ook maar bij gaan zitten.

'Maar ja, wat wil je? Er is geen burgemeester. Er is geen college van B&W. Geen raadsgriffier. Deventer is stuurloos. Overgeleverd aan

de gieren van de vrije markt. Als er maar geld verdiend kan worden ... zo zakt onze stad in het moeras. Ik voorspel je, er zijn mensen die dit niet langer kunnen aanzien ...'

De stoom komt uit zijn oren.

'Zelfs de voorzitter van GO AHEAD is opgestapt ...' pruttelt hij, 'de enige gezagsdrager die nog in functie is, dat is de nachtburgemeester ... eh ... res ...'

Nu barst zijn toehoorder in lachen uit.

'Willem, doe eens normaal ...'

'Ja, wat is nog normaal? Ik zeg je, Ton, als het zo doorgaat ... dan ... dan ...'

'Dan vallen er lijken,' grijnst de antiquaar.

De gefnuikte stadsgids werpt hem een donkere blik toe en legt zijn vinger op zijn lippen.

'Jij, Antonius, jij kent de krachten, die ervoor hebben gezorgd dat Deventer na 1250 jaar nog steeds op de kaart staat, jij weet waartoe ze in staat zijn ...'

Hij staat op en verlaat zonder te groeten de winkel.

Waar blijft ze nou?

3

ZATERDAG 2 JUNI, 16.30 UUR

Het filmpje ziet er gelikt uit.

Ze hebben een drone laten vliegen.

Als een adelaar scheer je over de kruin van Lebuïnus, rechts de glinsterende rivier, de groene uiterwaarden, de Wilhelminabrug.

De wieken van de Bolwerksmolen draaien. De camera zwenkt stadinwaarts, krijgt de Waag in het vizier, daarachter de Bergkerk, de Brink met de kraampjes.

Brutus Richter, voormalig directeur van de Deventer Schouwburg en in dit gezelschap belast met de portefeuille Communicatie & Fondsenwerving, leunt achterover in zijn stoel.

**DEZDEVENTER
MOORDZAKEN**

Moordrivier

Door Marcel Verreck.

Een IJsselnovelle gebaseerd op de serie *De zeven Deventer moordzaken*.

*Het water, het water, het water wat er stroomt
van ooit naar later*

*je zwemt al in het water
in de oertijd van je leven
je mag nog even zweven*

*in het water, dan kruip je,
dan sluip je, dan druip je
op de oever van het leven
want het water, het water,
zal je leven geven*

zonder water, het water, wat kan je zonder water

*Het water, het water, het water wat er stroomt
van ooit naar later*

Zondag 2 juli 2017. Inspecteur Martin Taal en zijn collega's Charlotte, Teun en Patrick maken zich op voor hun personeelsuitje: een honderdvijfentwintig kilometer lange wielertocht langs de mooiste rivier van Nederland. Wind in de rug, maar het eeuwige landschap wordt getekend door een aantal onheilspellende IJsselkunst-sculpturen. Dan zorgt ook de IJssel zelf voor een gruwelijke verrassing. Werk aan de winkel voor de Deventer speurders.

Genomineerd voor de titel *Beste Overijsselse fictieboek van 2018*

Toegift

Door Marcel Verreck.

Deel 8 uit de serie *De zeven Deventer moordzaken*.

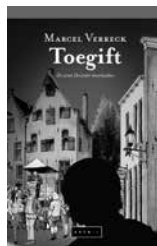
Oudejaarsavond. Het is donker in de Deventer Schouwburg. De jaarlijkse conférence van oude rot Bertil Ter Mors is afgelast. Maar aan de IJssel straalt het nieuwe cultureel centrum PANTA RHEI. Tout Deventer is aanwezig wanneer de jonge, wild levende cabaretier Emil Grootbarge zich presenteert als de nieuwe jaarafsluiter. Met aan het eind van zijn show een macabere toegift.

In dit achtste deel, ‘de toegift’ van de serie *De zeven Deventer moordzaken*, krijgen inspecteur Martin Taal en zijn vertrouwelingen te maken met een wankelend zakenimperium, de keerzijde van het artiestenleven, een wildpark nabij de IJssel, de zomerse poëzie van HET TUINFEEST

Deze *Toegift* is meer dan een extraatje. Het is een tragikomisch, niet meer weg te leggen verhaal, dat geeft wat de titel belooft: spannend tot op het laatste moment.

De pers over *Toegift*:

‘Een goed geplotte, meerlagige politieroman.’
vn Detective en Thrillergids, waardering: ****

De laatste minuut

Door Marcel Verreck.

Deel 7 uit de serie *De zeven Deventer moordzaken*.

Het is erop of eronder voor GO AHEAD EAGLES. In de beslissende wedstrijd tegen SPARTA móet er gescoord worden. Jesse Cruysman, de beste voetballer die Deventer ooit gekend heeft, wordt ten val gebracht en krijgt een strafschop. In de laatste minuut. Hij wil hem zelf nemen.

In het zevende deel van de serie *De zeven Deventer Moordzaken* krijgt inspecteur Martin Taal, als vanouds geassisteerd door collega's Charlotte, Teun en Patrick en vader Piet, te maken met religieuze sportverdwaazing, moderne devotie, het WK-voetbal in Brazilië, een geheimzinnige ruïne aan de IJssel, controversiële kunsttentoonstellingen en zijn eigen temperament.

De laatste minuut is een adembenemende, vaak ook humoristische pageturner, die waarmaakt wat de titel belooft: mysterie, spanning en sensatie tot het eind.

De pers over *De laatste minuut*:

‘Kortom: een rijk boek, geschreven in een uiterst plezierige stijl. Hopelijk heeft de schrijver nog meer voor ons in petto.’

VN Detective en Thrillergids, waardering: ****

Aan lager wal

Door Marcel Verreck.

Deel 6 uit de serie *De zeven Deventer moordzaken*.

Half december, Deventer wordt bedekt door een dikke laag sneeuw. Het jaarlijkse Dickens Festijn is nog nooit zo mooi geweest. De controversiële superwethouder Henriëtte van Woerkom van de lokale partij Deventer Vooruit! zal het festival openen. Maar... waar blijft ze?

De lezer belandt in een duizelingwekkend labirint vol ondoorzichtige belangen, dubieuze vriendschappen, curieuze personages, wraak, misverstanden, maskerades en tragikomische taferelen.

Waar ontmoeten boven- en onderwereld elkaar? Van inspecteur Martin Taal en zijn team wordt het uiterste gevergd.

Marcel Verreck duikt diep in de ziel van zijn personages en van de stad Deventer met als gevolg een Dickensiaans drama over crisis, ambitie en grijpende dilemma's, dat niemand onberoerd zal laten.

De pers over *Aan lager wal*:

'En dat verhaal (...) zit goed in elkaar.'
VN Detective en Thrillergids, waardering: ***

'Het levert een boek op waarin de gebeurtenissen zo snel op elkaar volgen dat de lezer de kans niet krijgt zich te vervelen.'
Den Haag Centraal

Moordopera

Door Marcel Verreck.

Deel 5 uit de serie *De zeven Deventer moordzaken*.

Een warme dag in Deventer. Tijdens de jaarlijkse Badkuiprace ziet het toegestroomde publiek op de Welle hoe één badkuip na de finish niet aanmeert, maar voortdrijft naar de andere kant van de rivier. De bestuurder zit doodstil in zijn vaarttuig. Is dat niet de molenaar?

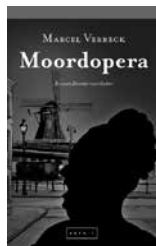
Inspecteur Martin Taal, door zijn Sallandse geliefde Tanja vanuit Den Haag naar Deventer gelokt, moet klaarheid brengen in deze mysterieuze zaak. Aanvankelijk beweegt hij zich als een kat in een vreemd pakhuis. Pers en publiek hijgen hem in de nek. Maar met steun van zijn rechercheurs Charlotte, Teun en Patrick komt hij stapje voor stapje verder. Dan komt de aankondiging dat over deze schijnbaar onoplosbare moord een straatopera zal worden opgevoerd...

De pers over *Moordopera*:

‘Deze ‘Moordopera’ klinkt veelbelovend.’
vN Detective en Thrillergids, waardering: ***

‘Al bij al levert Marcel Verreck met
Moordopera een geslaagd debuut af.’
www.crimezone.nl , waardering: ***

‘Moordopera is een erg vlot leesbare
misdaadroman (...) De dialogen zijn rap en
levensecht.’
Den Haag Centraal

Lied van angst

Door Almar Otten.

Deel 4 uit de serie *De zeven Deventer moordzaken*.

In een verlaten dal in het westen van Ierland kruipt een jongen van achttien door de modder. Hij wordt getraind voor het plegen van terroristische aanslagen. Een omstreden miljonair, die zijn geld verdiend heeft door de fusie van Nederlandse energiebedrijven, koopt een landgoed in de omgeving van Deventer. Een voetbalsupporter met een stadionverbod raakt gewond tijdens een gevecht met supporters van de tegenstanders en is bang om daardoor buiten de groep te vallen.

Rechercheurs Ellen van Dorth en Jozef Laros worden naar het landgoed gestuurd omdat daar vreemde dingen schijnen te gebeuren. Ze stuiten op een muur van zwijgzaamheid bij de nieuwe landgoedeigenaar.

Op kerstochtend wordt er een lijk van een jongen gevonden achter de Bergkerk. De jongen is die nacht gesignaleerd met een goede bekende van de politie. Is er een relatie tussen de gebeurtenissen op het landgoed en de moord op de jongen? Het onderzoek loopt vast. Er is geen verhaal. Van Dorth en Laros krijgen het plaatje niet compleet.

De zaak wordt een nachtmerrie als op tweede kerstdag een tweede lijk wordt gevonden. Wat is het verband tussen de twee kerstmoorden? Het begint er steeds meer op te lijken dat deze zaak te hoog gegrepen is voor Jozef Laros en Ellen van Dorth.

Gebonden kapitaal

Door Almar Otten.

Deel 3 uit de serie *De zeven Deventer moordzaken*.

Deventer zucht onder een al weken aanhoudende hittegolf en de organisatoren van de jaarlijkse Boekenmarkt maken zich zorgen over de gezondheid van de honderdduizend boekenliefhebbers die de stad zullen overspoelen.

Vlak voor de Boekenmarkt wordt Ellen van Dorth gebeld door een man die beweert dat hij weet wie de beruchte Deventer putmoord heeft gepleegd, eind 1972. Ellen krijgt nauwelijks de kans om zich te verdiepen in deze cold case omdat er een moord is gepleegd in het chique antiquariaat van Gerard Bruyns. Het gaat om Taco Koper, een zwerver die zijn dagen doorbrengt rondom de Brink. De antiquaar is spoorloos verdwenen. Wat deed Taco Koper in het antiquariaat en door wie is hij doodgeschoten?

Is er een verband tussen de moord en de eeuwenoude vete tussen de Deventer families Koper en Bruyns? Deze intrigerende puzzel wordt een nachtmerrie als op de Boekenmarkt een tweede moord wordt gepleegd.

Icoondrift

Door Almar Otten.

Deel 2 uit de serie *De zeven Deventer moordzaken*.

In de herberg 't Hosselt, gelegen op een landgoed buiten Deventer, komen mensen uit het hele land om wild te eten en zaken te doen. Maar wat bevindt zich in de geheime kelders onder de herberg? Hans Hopstaken, braaf, getrouwd, drie kinderen, komt daar bij toeval achter. Dan wordt Karin Hoedt, een ex-prostituee, doodgeschoten in haar luxe appartement aan de IJssel. Het moordwapen is een Walther TPH, een model uit de jaren zestig.

De Deventer rechercheurs Ellen van Dorth en Jozef Laros beginnen aan hun tweede gezamenlijke zoektocht. In het labyrint van vage aanwijzingen en vermoedens loopt de spanning tussen beiden hoog op als blijkt dat Jozef veel meer weet dan hij Ellen vertelt. Welk verband is er tussen gebeurtenissen uit het verleden en deze zaak?

Alle lijnen leiden naar een Deventer zakenman wiens naam in verband wordt gebracht met een breed scala aan verdachte ondernemingen op het gebied van media, vastgoed, kunst, kleding en horeca. Wie is de man die achter deze zaken schuilgaat? Is het denkbaar dat deze man in staat is om een moord te plegen? Of zitten Van Dorth en Laros helemaal fout en moeten ze in een andere richting zoeken?

Verdwenen chemie

Door Almar Otten.

Deel 1 uit de serie *De zeven Deventer moordzaken*.

De onervaren rechercheur Ellen van Dorth wordt naar het chemiebedrijf Unimeer gestuurd om de bizarre inhoud van een envelop te onderzoeken. De volgende dag wordt het lijk van de exportmanager van Unimeer gevonden in het tuinhuisje van zijn villa. De ervaren Jozef Laros wordt op de zaak gezet. Hiermee is een nieuw politieduo geboren, al gaat de samenwerking niet altijd van harte. De mathematische werkwijze van de ambitieuze Ellen botst nogal eens met de intuïtieve aanpak van de oude rot Jozef en dat leidt regelmatig tot pijnlijke, maar vaak ook vermakelijke misverstanden.

Verdwenen chemie is een intrigerende, literaire thriller over verloren idealen en verkeerde keuzes. Tegen het luisterrijke decor van de Hanzestad Deventer ontrafelen de rechercheurs Ellen van Dorth en Jozef Laros verborgen familiegeschiedenissen en graven zij naar onzichtbare scherven uit de glanzende loopbanen van topmanagers in de chemische industrie.

